

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Pavlíny Vrkočové v právní věci žalobce: **P. T.**, zast. JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se sídlem Paroubkova 228, Domažlice, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 12. 2016, č. j. 30 A 182/2015 – 105,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2864/DS/15-4, podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (dále též „městský úřad“), ze dne 23. 7. 2015, č. j. 56154/2015/OD/PEMA, kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno řízení o žádosti žalobce č. 141 o dokončení převodu vozidla, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

[2] V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný nepřisvědčil odvolacím námitkám žalobce. Konstatoval, že městský úřad postupoval při vydání výzvy k doplnění žádosti v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, stanovil přiměřenou délku lhůty k doplnění žádosti a poučil žalobce o dalším postupu v případě, že nedostatky nebudou ve stanovené lhůtě odstraněny. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobce, že výzva k odstranění vad nebyla konkrétní a nebylo možné

poznat, k jaké žádosti žalobce se vztahuje, neboť žádosti bylo přiděleno konkrétní číslo jednací, které je uvedeno v seznamu čísel jednacích, jichž se výzva k doplnění žádosti týká. Žalovaný neshledal ani žádné jiné porušení právních předpisů ze strany městského úřadu. K žádosti žalobce o přerušování řízení na dobu 60 dnů žalovaný uvedl, že stanovení lhůt k doplnění či k přerušování řízení je plně v kompetenci správního orgánu a není na účastníkovi řízení, aby si tyto lhůty stanovoval sám.

[3] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž v první řadě namítal porušení základních zásad správního řízení správními orgány, zejména zásad uvedených v § 2, § 3, § 4 odst. 1 a § 7 správního řádu. Městský úřad podle žalobce zneužil svou diskreční pravomoc, když stanovil nepřiměřeně krátkou lhůtu pro doplnění žádosti žalobce v délce 5 dnů. Žalobce podal celkem 200 žádostí. Správným postupem správních orgánů mělo podle žalobce být přerušování řízení a stanovení delší lhůty pro doplnění žádostí, a to právě s ohledem na jejich počet a reálné časové možnosti žádosti doplnit, a také s ohledem na navazující povinnost přistavit vozidlo k evidenční kontrole na STK. Nebylo v možnostech žalobce všechny tyto podklady zajistit. Žalobce upozornil, že žalovaný ve shodné právní věci v rozhodnutí ze dne 10. 11. 2015, č. j. 3000/DS/15-5, dospěl k závěru, že lhůta ke splnění povinnosti nebyla s ohledem na počet podaných žádostí zcela přiměřená. Ve skutkově shodných případech tudíž podle žalobce vznikly v rozhodování žalovaného nedůvodné rozdíly a nebyla dodržena zásada ochrany legitimního očekávání. V doplnění žaloby ze dne 21. 8. 2016 pak žalobce poukázal na dalších 7 věcí, v nichž správní orgány postupovaly odlišně a došlo k dokončení převodu vozidla.

[4] Postup městského úřadu žalobce označil za nezákonný a zjevně nesprávný, neboť předem vyloučil možnost prodloužení stanovené pětidenní lhůty, která je navíc nepřiměřeně krátká. Výzva městského úřadu k doplnění žádostí ze dne 2. 7. 2015, č. j. 56514/2015/OD/ZUBE, je podle žalobce nedostatečná a nesrozumitelná. Žalobce v rámci odvolání žádal žalovaného o přerušování řízení a poskytnutí lhůty 60 dnů k doplnění náležitostí žádosti. Žalovaný však této žádosti nevyhověl, aniž by se s námitkami obsaženými v odvolání žalobce řádně vypořádal. Rozhodnutí žalovaného není podle žalobce dostatečně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a je nepřezkoumatelné. Absentují úvahy, jak měl žalobce rozpoznat jednotlivé žádosti dle přidělených čísel jednacích a kterého konkrétního silničního vozidla se ta která žádost týká. Argumentace, že to je žalobce, kdo má předkládat veškeré doklady k žádosti, podle žalobce neobstojí.

[5] Žalobce dále žalovanému vytknul, že nezhodnotil počet žádostí podaných žalobcem a náročnost doplnění žádostí, nevypořádal se s žalobcem namítanou neurčitostí a nesrozumitelností výzvy a neodstranil v odvolacím řízení vady výzvy, které podle žalobce spočívají v tom, že byla označena číslem jednacím, které neodpovídá číslu jednacímu žádné ze žádostí žalobce, a není z ní patrné, kterého konkrétního vozidla se jednotlivé řízení týká. Výzva stanoví povinnost úhrady správního poplatku, avšak není v ní uvedeno, jak a v jaké výši má žalobce jednotlivé správní poplatky uhradit. Za nepřípustné žalobce považuje, že městský úřad vydal hromadnou výzvu za situace, kdy žalobce podal jednotlivé žádosti, o kterých se tak mělo vést samostatné správní řízení.

[6] Podle přesvědčení žalobce s ním měly správní orgány spolupracovat a měly vydat žalobci k jednotlivým žádostem dokument požadovaný dle instrukce Ministerstva dopravy ze dne 3. 7. 2015, č. 6/2015, a to doklad o zahájení řízení pro jednotlivé žádosti, kde by bylo specifikováno i předmětné vozidlo, nebo měly vydat usnesení o přerušování řízení s kvalifikovanou, srozumitelnou a určitou výzvou, která by se vztahovala ke každé jednotlivé

pokračování

žádosti, tak, aby žalobci nebylo fakticky znemožněno přistavit vozidlo k evidenční kontrole na pracovišti STK.

[7] Žalobce dále podal samostatné žaloby též proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2874/DS/15-4, ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2878/DS/15-4, ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2883/DS/15-4, ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2889/DS/15-4, ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2893/DS/15-4, ze dne 19. 10. 2015, č. j. 2904/DS/15-4, ze dne 19. 10. 2015, č. j. 2908/DS/15-4, ze dne 20. 10. 2015, č. j. 2914/DS/15-4, ze dne 20. 10. 2015, č. j. 2919/DS/15-4, ze dne 20. 10. 2015, č. j. 2924/DS/15 – 4, a ze dne 20. 10. 2015, č. j. 2928/DS/15-4, vydaným ve skutkově a právně shodných věcech, v nichž argumentoval stejně jako v této věci. Těmito rozhodnutími žalovaného byla zamítnuta odvolání žalobce proti usnesením městského úřadu ze dne 23. 7. 2015, č. j. 56164/2015/OD/NIPA, č. j. 56280/2015/OD/PEMA, č. j. 56291/2015/OD/PEMA, č. j. 56300/2015/OD/NIPA, č. j. 56316/2015/OD/PEMA, 56322/2015/OD/NIPA, č. j. 56326/2015/OD/NIPA, č. j. 56350/2015/OD/NIPA, 56357/2015/OD/PEMA, č. j. 56364/2015/OD/PEMA, č. j. 56375/2015/OD/NIPA, o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu o žádostech žalobce č. 150, 154, 159, 165, 169, 174, 176, 181, 185, 190 a 198 o dokončení převodu silničních vozidel, neboť žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které bránily pokračování v řízení. Odůvodnění všech těchto rozhodnutí žalovaného je stejné jako odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. 2864/DS/15-4.

[8] Krajský soud v Plzni řízení o žalobách proti výše uvedeným rozhodnutím žalovaného spojil ke společnému projednání s tím, že nadále budou vedeny pod sp. zn. 30 A 182/2015. Učinil tak usneseními ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 188/2015 – 47, č. j. 30 A 191/2015 – 45, č. j. 30 A 194/2015 – 46, ze dne 9. 9. 2016, č. j. 30 A 200/2015 – 61, ze dne 10. 8. 2016, č. j. 30 A 203/2015 – 56, ze dne 30. 11. 2016, č. j. 30 A 206/2015 – 64, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 207/2015 – 47, ze dne 9. 9. 2016, č. j. 30 A 210/2015 – 59, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 213/2015 – 48, ze dne 10. 8. 2016, č. j. 30 A 216/2015 – 56, a ze dne 29. 7. 2016, č. j. 30 A 219/2015 – 47.

[9] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 30. 12. 2016, č. j. 30 A 182/2015 – 105, žaloby proti všem výše uvedeným rozhodnutím žalovaného výroky I. – XII. zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud poukázal na čl. II. bod 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 239/2013 Sb., z kterého vyplývá právo vlastníka silničního vozidla ve lhůtě od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2015, podat žádost o zápis do registru silničních vozidel pro silniční vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. Žalobce však po celou dobu jednotlivých správních řízení ani řízení soudního neuvedl ani nedoložil, jakého konkrétního vozidla byl nejpozději ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem. Nelze proto dospět k závěru, že by napadenými rozhodnutími mohl být jakkoli zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, a již z tohoto důvodu nemohl být úspěšný.

[10] Krajský soud dále zmínil, že z obsahu spisu a rovněž z úřední činnosti (z věcí vedených pod sp. zn. 57 A 150/2015 a 57 A 152/2015) mu je znám obsah článku na webových stránkách www.idnes.cz s názvem *Česká hlava vymyslela fíntu, jak dokončit polopřevod* ze dne 10. 7. 2015 a obsah webových stránek nazvaných jako *Dokončení polopřevodů i po 1. 7. 2015*, dostupných na www.hundert.cz, jejichž obsah dokládá, že žalobce nebyl ve vztahu k předmětným správním řízením ke dni 30. 6. 2015 vlastníkem žádného konkrétního silničního vozidla. Právo vyplývající z čl. II. bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb. mu tudíž nenáleželo a nemohl tak ani být postupem správních orgánů na tomto právu zkrácen.

[11] Krajský soud dále dospěl k závěru, že žádosti žalobce trpěly podstatnými vadami, které bránily pokračování v řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žalobce vůbec neoznačil vozidla, o jejichž zápis je žádáno, a nebylo tak možné dospět k závěru o tom, zda je oprávněným žadatelem. Žalobce byl k odstranění této podstatné vady vyzván, jak vyplývá z obsahu výzvy městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 k doplnění žádostí číslo 1-200, a to krom jiného o přihlášku k registraci vozidla do registru silničních vozidel, technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla.

[12] Pokud by žalobce tyto listiny správnímu orgánu předložil, zcela jednoznačně by podstatnou vadu žádosti odstranil, neboť by bylo přesně specifikováno vozidlo, o kterém má být vedeno správní řízení. Žalobce byl tedy vyzván k označení konkrétních silničních vozidel. Výzva prvoinstančního orgánu byla jasná a srozumitelná. Žalobce nemohl být objektivně na pochybách, že se výzva týkala všech jeho žádostí pod pořadovými čísly 1-200, které sám žalobce na jednotlivé žádosti uvedl. Stejně tak žalobce nemohl být objektivně na pochybách, k čemu byl vyzván. Žalobce byl ve výzvě poučen o následcích neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě.

[13] Lhůtu 5 dnů stanovenou městským úřadem k tomu, aby žalobce označil silniční vozidlo, jehož se jeho žádost týkala, resp. aby vyplnil formulář přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel a předložil technický průkaz a osvědčení o registraci silničního vozidla, shledal krajský soud dostačující a přiměřenou. A to i v případě podání 200 žádostí. Veškeré údaje k tomu potřebné jsou totiž uvedené v technickém průkazu, a pokud by byl žalobce skutečně vlastníkem 200 silničních vozidel, nic mu nebránilo, aby ve lhůtě 5 dnů vyplnil 200 jednoduchých formulářů přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel a připojil k nim technické průkazy uvedených vozidel.

[14] K tvrzení žalobce, že krátkost stanovené lhůty byla dána i s ohledem na navazující povinnost přistavit vozidlo k evidenční kontrole, krajský soud uvedl, že žalobce ve stanovené lhůtě nepředložil žádnou ze zákonem vyžadovaných listin, ačkoli mu v tom nic nebránilo. Teprve pokud by žalobce tyto listiny předložil, tj. bylo-li by zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla, jehož vlastníkem byl žalobce nejpozději ke dni 30. 6. 2015, bylo by nutné posuzovat krátkost stanovené lhůty ve vztahu k eventuelním dalším chybějícím náležitostem žádosti. V důsledku toho, že žalobce konkrétní silniční vozidlo neoznačil, jsou nedůvodné i veškeré námitky žalobce týkající se obsahu instrukce Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015.

[15] Skutkové okolnosti souzených případů byly takové, že žalobce po celou dobu správního řízení neuvedl, jakého konkrétního silničního vozidla, jehož byl žalobce vlastníkem nejpozději ke dni 30. 6. 2015, se ta která žádost týkala. Právě tyto skutkové odlišnosti odlišovaly případy žalobce od jiných případů jím uváděných, byť se i v těchto případech jednalo o žalobcem zahájená správní řízení. Z tohoto důvodu se žalobce nemohl dovolat stejného postupu i v souzených případech odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

[16] V případě rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2015, č. j. 3000/DS/15-5, a usnesení městského úřadu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 55347/2015/OD/JATR, jímž bylo přerušeno řízení zahájené dne 29. 6. 2015 ve věci dokončení převodu vozidla VW GOLF, RZ: X, bylo na rozdíl od posuzované věci známo, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká. Pokud jde o další žalobcem předložená rozhodnutí žalovaného, která připojil k replice a podání ze dne 21. 8. 2016, je nezbytné uvést, že i v těchto případech došlo k doplnění požadovaných dokladů

pokračování

v průběhu správního řízení, obdobně, jak se stalo ve výše uvedené věci č. j. 3000/DS/15-5, a jednalo se tak o odlišné případy.

[17] Pokud městský úřad ve výzvě ze dne 2. 7. 2015 uvedl, že určená lhůta je konečná a nebude dále prodlužována, jelikož zákonem daná lhůta od 1. 1. do 30. 6. 2015 pro dokončení registrace vozidla byla dostatečná, nemá tato skutečnost žádný vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, neboť žalobci nic nebránilo v tom, aby podstatnou vadu své žádosti odstranil ve výzvu stanovené lhůtě.

[18] Nedůvodnými shledal krajský soud rovněž námitky žalobce, že potvrzení přijetí podání a výzva městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 nespĺňují podmínky dokladu uvedeného v Instrukci Ministerstva dopravy ČR č. 6/2015 ze dne 3. 7. 2015, jelikož nejsou zřejmá jednotlivá silniční vozidla, ke kterým se každá jednotlivá žádost vztahuje. Pokud totiž žalobce neuvedl, jakých konkrétních silničních vozidel se jeho jednotlivé žádosti týkají, nemohl městský úřad v potvrzení přijetí podání ani ve výzvě k doplnění žádostí tato vozidla jakkoli specifikovat.

[19] Závěr žalovaného je sice stručný, ale i přesto z něho lze bezpečně dovodit, že považoval výzvu za konkrétní. Výzva se vztahovala ke všem žádostem žalobce pod pořadovými čísly 1-200. Žalobce sice nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednacích, avšak krom tohoto údaje bylo ve výzvě výslovně uvedeno, že se jedná o výzvu k doplnění jeho žádostí číslo 1-200, a to v řízeních zahájených dnem 30. 6. 2015. Nesrozumitelnou výzvu nečiní ani skutečnost, že se jednalo o společnou výzvu pro více správních řízení, neboť s ohledem na totožný obsah vadných podání žalobce bylo vyzýváno k těmž. Žalobce ke splnění výzvy nepotřeboval rozklíčovat jednotlivá čísla jednacích uvedená ve výzvě.

[20] Krajský soud přisvědčil žalobci, že neuhrazení správního poplatku není vadou žádosti. Tato skutečnost však nemá žádný vliv na zákonnost či nezákonnost správních rozhodnutí, neboť oporu výroku rozhodnutí městského úřadu skýtá neodstranění shora uvedené podstatné vady žádostí.

[21] S ohledem na znění § 82 odst. 4 správního řádu bylo povinností žalovaného v odvolacím řízení posoudit, zda ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu byly či nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný již nebyl oprávněn žalobci prodlužovat lhůtu o dalších 60 dnů, tudíž jejím neprodloužením nemohl být žalobce jakkoli zkrácen na svých právech. Prodloužení či neprodloužení této lhůty totiž nic nevypovídá o tom, zda zde byly či nebyly v době vydání rozhodnutí městského úřadu splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti

[22] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost. V první řadě namítal, že krajský soud nad rámec svých kompetencí nepřipustně zjišťoval skutkový stav a prováděl dokazování nad rámec tzv. plné jurisdikce. Stěžovatel totiž dokazování a závěry soudu stran vlastnictví stěžovatele k jednotlivým vozidlům vnímá jako bezpředmětné a nadbytečné. Stěžovatel má za to, že krajský soud nepřipustně provedl bez návrhu jakékoliv strany důkazy, jimiž se pokoušel zjistit skutkový stav u jednotlivých žádostí podaných stěžovatelem. Na základě obsahu obecných a ničím nepodložených webových stránek soud dospěl k závěru, že stěžovatel nebyl vlastníkem žádného silničního vozidla ve věcech, o nichž krajský soud rozhodoval. Takový závěr podle stěžovatele nemůže obstát. Krajský soud podle přesvědčení stěžovatele prováděl

důkazy, které mají zcela nově konstituovat skutkový stav u procesního rozhodnutí správního orgánu, což není přípustné a takové důkazy před soudem provádět nelze. Závěrům soudu odporují také závěry správních orgánů v jiných obdobných řízeních vedených stěžovatelem, kde správní orgány zápis silničních vozidel do registru provedly.

[23] Za nelogické stěžovatel považuje, že mu soud na jednu stranu vyčítá, že během správního a soudního řízení nedoložil, že je vlastníkem konkrétního vozidla, na druhou stranu však uvádí, že měl možnost doložit veškeré doklady do vydání rozhodnutí městského úřadu. Ani provedené dokazování před krajským soudem neprokázalo, že by stěžovatel podal neoprávněné žádosti, neboť obecné konstatování internetového článku nemůže vést k závěru, že stěžovatel nebyl ke dni 30. 6. 2016 u konkrétních žádostí, jež jsou předmětem tohoto řízení, vlastníkem či provozovatelem konkrétního vozidla. Stěžovatel podal více obdobných žádostí. Tam, kde mu to bylo umožněno, na základě např. přerušением řízení na 60 dnů, doložil veškeré přílohy žádosti a žádosti bylo nakonec vyhověno. Tímto aspektem se soud vůbec nezabýval. Závěr krajského soudu, že se jednalo o rozdílné případy, podle stěžovatele nemůže obstát.

[24] Stěžovatel zdůraznil, že u všech žádostí požádal o prodloužení lhůty a přerušением řízení. Touto žádostí se však správní orgány vůbec nezabývaly a ani krajský soud toto pochybení nijak nehodnotil.

[25] Krajský soud se podle stěžovatele nezabýval rovněž tím, že stěžovateli nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 a ani nebyl o této možnosti poučen. Pro stěžovatele tak byla vyloučena možnost se jakkoliv proti takovému procesnímu rozhodnutí správního orgánu bránit, což je v rozporu s právem na spravedlivý proces.

[26] Stěžovatel dále nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že výzva městského úřadu byla srozumitelná. Výzva totiž byla formulována obecně a byl v ní uvedený toliko obecný výčet náležitostí, které by měla žádost obsahovat, bez konkrétní specifikace pro daný případ. Stěžovatel nebyl poučen o tom, jak má vyplnit žádost o zápis do registru silničních vozidel, jaké má mít žádost náležitosti, ani jakým způsobem má uhradit správní poplatek. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2014, č. j. 6 As 136/2013 – 56.

[27] Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku přiměřenosti poskytnuté 5 denní lhůty k doplnění žádostí. Tuto lhůtu totiž stěžovatel nepovažuje za dostatečnou nejen s ohledem na počet stěžovatelem podaných žádostí ale i s ohledem na vytíženost pracovišť STK, jelikož nebylo v možnostech stěžovatele přistavit všechna vozidla k evidenční kontrole na pracoviště STK. Nelze akceptovat závěr krajského soudu, že stěžovatel mohl doplnit jen část podkladů a následně protokol STK. Závěr soudu, že teprve poté, co by doložil některé (objektivně dříve sehnatelné) podklady, mohl namítat krátkost lhůty pro doložení dalších chybějících podkladů, označil stěžovatel za nesprávný, přiměřenost lhůty k doplnění podkladů je třeba pojmut komplexně ve vztahu ke všem podkladům. Za nesprávnou stěžovatel označil také argumentaci soudu, že předchozí vyloučení možnosti prodloužení stanovené lhůty je zákonné, neboť účastník řízení by vždy měl mít možnost požádat o prodloužení poskytnuté lhůty.

[28] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem krajského soudu, že nebyl porušen § 2 odst. 4 správního řádu, neboť v řízeních, která byla zastavena, správní orgány dospěly k závěru

pokračování

o přiměřenosti lhůty, avšak v řízeních, kde bylo jeho žádostem vyhověno, správní orgány konstatovaly nepřiměřenost 5 denní lhůty.

[29] Podle stěžovatele se nelze ztotožnit se závěrem krajského soudu, že stěžovatel v průběhu správního ani soudního řízení nedoložil, že je vlastníkem vozidel nejpozději k 30. 6. 2015. Stran nedoložení podkladů ve správním řízení stěžovatel dále uvedl, že mu správní orgány nesprávným postupem fakticky neumožnily doložit potřebné podklady k žádostem. Argumentace krajského soudu ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu ve vztahu k jiným případům neobstojí, neboť stěžovatel věrohodně doložil a osvědčil, že některé podklady k žádosti nemohl objektivně doložit během řízení před městským úřadem, který mu zaslal nesrozumitelnou výzvu a poskytl nepřiměřeně krátkou lhůtu pro doplnění žádostí. Krajský soud se nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[30] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z jejího obsahu nevyplývají žádné nové skutečnosti a dále se ke kasační stížnosti již nevyjadřoval.

III. Posouzení kasační stížnosti

[31] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

III. a) Vypořádání kasačních námitek stěžovatele

[32] Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[33] Kasační stížnost není důvodná.

[34] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda správní orgány postupovaly správně při posouzení žádostí o dokončení převodu vozidla podaných stěžovatelem.

[35] Podle § 2 odst. 4 správního řádu, *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*

[36] Podle § 45 odst. 2 téhož zákona, *nemá-li žádost předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán žadateli nedostatky odstranit na místě nebo jej vyzve k jejich odstranění, poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučí jej o následcích neodstranění nedostatků v této lhůtě; současně může řízení přerušit.*

[37] Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, *řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*

[38] Podle čl. II bodu 2 přechodných ustanovení k zákonu č. 239/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, *do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zapsán jeho vlastník. K žádosti přiloží doklady podle § 8 odst. 4 písmeno a) zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a platné osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí měření emisí a stanicí technické kontroly. Po podání žádosti postupuje obecní úřad obce s rozšířenou působností podle § 10 zákona č. 56/2001 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Zákon č. 239/2013 Sb., nabyl na základě svého čl. VI účinnosti dne 1. 1. 2015.*

[39] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nezabýval tím, že v případech, kdy mu bylo umožněno doložit veškeré přílohy, došlo k vyhovění žádosti, a nehodnotil pochybení správních orgánů spočívající v tom, že se nezabývaly žádostmi stěžovatele o prodloužení lhůty a přerušování řízení. Krajský soud se podle stěžovatele dále nezabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a tím, že stěžovateli nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení městského úřadu ze dne 2. 7. 2015 a ani nebyl o této možnosti poučen.

[40] Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda není napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení v žalobě za důvodnou a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44). Již tato skutečnost by přitom byla důvodem zrušení napadeného rozsudku.

[41] Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[42] Shora uvedené argumentaci stěžovatele týkající se nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z rozsudku krajského soudu je totiž patrné, že krajský soud se námitkou zabýval a zohlednil případy, v nichž bylo žádostem stěžovatele vyhověno, přičemž přiléhavě poukázal na skutečnost, že v nich bylo, na rozdíl od posuzované

pokračování

věci, zřejmě, jakého konkrétního silničního vozidla se žádost týká, neboť stěžovatel doplnil potřebné podklady.

[43] Důvodná není ani námitka stěžovatele, že se krajský soud nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Z rozhodnutí krajského soudu totiž vyplývá, že na základě námitek žalobce přezkoumal postup městského úřadu a správnost závěrů žalovaného. Krajský soud se sice výslovně nevyjádřil k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, tato skutečnost však nepředstavuje pochybení na straně krajského soudu, neboť krajský soud řádně vysvětlil, čím bylo rozhodnutí žalovaného odůvodněno, a zdůvodnil, proč dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek, z čehož je zřejmé, že rozhodnutí žalovaného považoval za přezkoumatelné. Jak již bylo nastíněno výše, soud nemusí vypořádávat každé jednotlivé tvrzení obsažené v žalobní námitce a zrcadlově na něj reagovat. Postačí, pokud předestře relevantní, správnou a ucelenou právní argumentaci, kterou žalobní námitky vypořádá, což krajský soud v posuzované věci učinil.

[44] K námitce stěžovatele, že mu nebyla dána možnost opravného prostředku proti lhůtě poskytnuté v usnesení městského úřadu ze dne 2. 7. 2015, nebyl o této možnosti poučen, a nemohl se tak proti tomuto procesnímu rozhodnutí správního orgánu bránit, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v žalobě stěžovatel v tomto směru nic nenamítal, ač tak nepochybně učinit mohl. Stěžovatel v žalobě namítal pouze nesrozumitelnost, nepřiměřenou krátkost předmětné lhůty a to, že městský úřad a potažmo žalovaný předem vyloučili prodloužení lhůty. Pokud tedy s touto zcela novou argumentací přichází až v kasační stížnosti, jedná se o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvedl již v rozsudku ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS: „*Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné*“. V tomto směru ovšem nelze ani vytýkat krajskému soudu, že se nezabýval otázkou, kterou žalobce v rámci žalobních důvodů neuplatnil.

[45] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že krajský soud nad rámec svých kompetencí nepřípustně zjišťoval skutkový stav a prováděl dokazování nad rámec tzv. plné jurisdikce, neboť při posouzení věci vycházel rovněž z obsahu webových stránek, které jako důkaz žádný z účastníků nenavrhol. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že obsah předmětných webových stránek mu byl znám z úřední činnosti – z řízení vedených u tohoto soudu pod sp. zn. 57 A 150/2015 a 57 A 152/2015, v nichž při jednání provedl důkaz obsahem těchto webových stránek. Krajský soud tedy řádně zdůvodnil, proč se jednalo o skutečnosti známé mu z úřední činnosti. Žalobce byl navíc v těchto věcech účastníkem řízení a mohl se k takto provedeným důkazům vyjádřit. Z výše uvedeného tak je zřejmé, že obsah předmětných webových stránek představuje vskutku skutečnost známou krajskému soudu z úřední činnosti. Krajský soud tudíž postupoval v souladu se zákonem (§ 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, dle kterého není třeba dokazovat mimo jiné skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti, ve spojení s § 64 s. ř. s.), pokud z obsahu těchto článků vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování.

[46] Závěry krajského soudu stran vlastnictví stěžovatele k jednotlivým silničním vozidlům nepovažuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele za bezpředmětné a nadbytečné. Na webových stránkách www.hundert.cz bylo totiž mimo jiné uvedeno „*MYSLEL JSEM ZA VÁS. TEN, KDO SE O TO NEPOSTARAL DO 30.6.2015, MŮŽE SE NA MNE OBRÁTIT. Na Městském úřadu v Sokolově jsem podal omezený počet žádostí o zaregistrování vozidla.*

Mobu Váš polopřevod ještě v současné době dokončit.“ Stěžovatel je na této stránce uveden jako „ředitel projektu“ a informuje čtenáře, jak doposud v řízeních postupoval, jak mají postupovat a jaké doklady mají zaslat stěžovateli, pokud chtějí objednat a využít jeho „službu na záchranu jejich vozidla“, a jaké náklady (poplatky) jsou s tímto procesem spojeny. Je zde dále hypertextový odkaz na článek „Česká hlava vymyslela fintu, jak dokončit polopřevod“ dostupný na <http://auto.idnes.cz>.

[47] Z obsahu uvedených webových stránek ve spojení s tím, že žalobce v řízeních, v nichž byla vydána napadená rozhodnutí žalovaného, nedoložil k žádostem o dokončení převodu vozidel, a ani později, žádné doklady ke konkrétním silničním vozidlům, vyplývá, že žalobce nebyl v těchto správních řízeních ke dni 30. 6. 2015, a ani později, vlastníkem konkrétních silničních vozidel. Doklady o konkrétním silničním vozidle, které byl povinen přiložit k žádosti o jeho registraci, byl schopen získat pouze tak, že by se na něj obrátila jiná osoba - vlastník silničního vozidla a tyto doklady mu poskytla. Sám žalobce těmito doklady nedisponoval. Kdyby tomu bylo naopak, tyto doklady by předložil, jak učinil ve věcech, na něž poukazuje v doplnění žaloby. Z výše uvedeného je zároveň zřejmé, že nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že obecné konstatování internetového článku nemůže vést k závěru o tom, že stěžovatel nebyl ke dni 30. 6. 2015 u konkrétních žádostí, jež jsou předmětem tohoto řízení, vlastníkem či provozovatelem konkrétního vozidla.

[48] Skutečnost, že stěžovatel nebyl vlastníkem konkrétních silničních vozidel, pak je relevantní pro způsob, jakým je třeba přistoupit k posouzení celé věci a argumentace stěžovatele, neboť čl. II. bod 2 přechodných ustanovení zákona č. 239/2013 Sb., zmocňuje k podání žádosti právě vlastníka silničního vozidla, když stanoví, že *do 6 měsíců ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona může vlastník silničního vozidla podat žádost o svůj zápis do registru silničních vozidel pro vozidlo, u kterého není zápsán jeho vlastník.*

[49] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že závěrům krajského soudu odporují také závěry správních orgánů v jiných obdobných řízeních vedených stěžovatelem, v nichž správní orgány zápis silničního vozidel do registru provedly. Jednalo se totiž o řízení, v nichž, jak na to přílehavě poukázal již krajský soud, na rozdíl od posuzované věci stěžovatel doložil požadované doklady a bylo tak zřejmé, že se žádost týká konkrétního silničního vozidla. Je tedy logické, že správní orgány ve věcech, v nichž stěžovatel požadované doklady doložil, postupovaly a rozhodly jinak, než v posuzované věci, v níž tak neučinil. Závěr krajského soudu, že v posuzované věci šlo o odlišný případ, je proto správný.

[50] Důvodná proto není rovněž námitka stěžovatele, v níž dovozoval porušení § 2 odst. 4 správního řádu, s poukazem na skutečnost, že v řízeních, která byla zastavena, správní orgány dospěly k závěru o přiměřenosti lhůty k doplnění žádostí, avšak v řízeních, kde bylo jeho žádostem vyhověno, správní orgány konstatovaly nepřiměřenost této 5 denní lhůty. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu zakotvuje mimo jiné zásadu předvídatelnosti, která správním orgánům ukládá, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Tato zásada však posuzované věci porušena nebyla, neboť ve věcech, v nichž žalovaný dospěl k závěru, že lhůta stanovená stěžovateli k doplnění jeho žádosti nebyla zcela přiměřená, stěžovatel doplnil doklady o tom, že žádost se vztahuje na konkrétní vozidlo. V posuzovaných věcech tak však neučinil, tj. nejednalo se o skutkově shodné nebo podobné případy, a k porušení § 2 odst. 4 správního řádu tak nedošlo, jak již přílehavě konstatoval krajský soud.

pokračování

[51] V závěrech krajského soudu, že stěžovatel měl možnost doložit veškeré doklady do vydání rozhodnutí městského úřadu a že během správního a soudního řízení nedoložil, že je vlastníkem konkrétních silničních vozidel, nespátuje Nejvyšší správní soud na rozdíl od stěžovatele žádný logický rozpor. Stěžovatel možnost předložit potřebné doklady vskutku měl – mohl tak učinit zároveň s podáním žádostí, nebo v reakci na výzvu k jejich doplnění. Pokud tak neučinil a žádné doklady nepředložil, došlo k situaci, kdy nedoložil existenci konkrétních silničních vozidel a logicky ani to, že je jejich vlastníkem. K poukazu stěžovatele na skutečnost, že tam, kde měl možnost podklady doložit, došlo k vyhovění jeho žádosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že tuto možnost měl i ve správních řízeních posuzovaných v této věci, avšak nevyužil ji. V posuzovaných věcech tak nastala odlišná situace, kdy stěžovatel ani na výzvu městského úřadu nepředložil žádné doklady týkající se konkrétních silničních vozidel, a nebylo proto ani možné vést řízení o zápisech silničních vozidel do registru a žádostem stěžovatele vyhovět. Městský úřad proto postupoval správně, pokud řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu.

[52] Stěžovatel dále namítal, že u všech žádostí požádal o prodloužení lhůty a přerušení řízení, avšak správní orgány se touto žádostí vůbec nezabývaly a ani krajský soud toto pochybení nijak nehodnotil. Nejvyšší správní soud z obsahu správních spisů zjistil, že stěžovatel v posuzovaných věcech o prodloužení lhůty a přerušení řízení požádal až v doplnění odvolání, kde uvedl, že navrhuje, aby správní orgán řízení o žádosti podle § 64 odst. 2 a 4 správního řádu přerušil na dobu 60 dnů, tedy dobu potřebnou k odstranění nedostatků žádosti, ale také vad způsobených nesprávným úředním postupem městského úřadu.

[53] Žalovaný k žádosti stěžovatele o přerušení řízení na dobu 60 dnů uvedl, že neshledal žádné porušení právních předpisů městským úřadem, a upozornil stěžovatele, že stanovení lhůt k doplnění či k přerušení řízení je plně v kompetenci správního orgánu a není na účastníkovi řízení, aby si tyto lhůty stanovoval sám. Krajský soud k žalobní námitce, v níž stěžovatel upozornil na neprodloužení lhůty k doplnění žádostí, uvedl, že žalovaný již nebyl oprávněn žalobci prodloužovat lhůtu o dalších 60 dnů, přičemž prodloužení či neprodloužení lhůty nevypovídá o tom, zda byly či nebyly v době vydání rozhodnutí městského úřadu splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit, že se žalovaný ani krajský soud nezabývaly žádostí stěžovatele o přerušení řízení na dobu 60 dnů.

[54] Právní úprava týkající se přerušení řízení je obsažena v § 64 správního řádu. V posuzované věci se jednalo o řízení zahájené na základě žádosti žalobce. Podle § 64 odst. 2 správního řádu *v řízení o žádosti přeruší správní orgán řízení na požádání žadatele*. Podle odst. 4 téhož ustanovení, řízení *lze přerušit na dobu nezbytně nutnou. Při postupu podle odstavců 2 a 3 správní orgán při určení doby přerušení přiblíží ke návrhu účastníka*. Tato ustanovení lze aplikovat také v odvolacím řízení, neboť ustanovení § 64 správního řádu se nachází v části druhé, hlavě VI., dílu 5 tohoto zákona a podle § 93 odst. 1 správního řádu, *jestliže v této hlavě není stanoveno jinak, pro řízení o odvolání se obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII této části*. Ustanovení § 64 odst. 2 správního řádu sice stanoví, že správní orgán má řízení na základě žádosti účastníka řízení přerušit, podle Nejvyššího správního soudu však nemůže být toto ustanovení vykládáno tak, že tak musí učinit pokaždé, kdy je o to požádán. Při rozhodování o žádosti účastníka řízení o přerušení řízení je totiž podle Nejvyššího správního soudu třeba posoudit, zda je naplněn smysl a účel institutu přerušení řízení, kterým je vypořádat se s překážkami bránícími tomu, aby správní orgán v řízení pokračoval a vydal rozhodnutí ve věci samé, např. poskytnutím časového prostoru účastníkovi řízení k doplnění (odstranění nedostatků) jeho žádosti. Pokud je však zjevné,

že účastník řízení žádostí o přerušeni řízení zamýšlí řízení pouze prodloužovat a oddalovat tak rozhodnutí ve věci samé, či jinak zneužívá tento procesní institut, pak je na místě žádosti o přerušeni řízení nevyhovět.

[55] V posuzované věci Nejvyšší správní soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žádosti stěžovatele o přerušeni řízení byly účelově podány právě pouze za účelem prodloužení řízení, neboť stěžovatel v okamžiku podání žádostí nebyl vlastníkem konkrétních silničních vozidel, vůbec neměl potřebné doklady, které byl povinen přiložit k žádosti, a ani nebylo v jeho moci tyto doklady opatřit. Stěžovatel tímto postupem pouze zamýšlel prodloužit časový prostor pro svou komerční činnost spočívající v obcházení konce lhůty pro zápis vlastníka vozidla v tzv. polopřevodu stanovené čl. II. bod 2 zákona č. 239/2013 Sb. Žalovaný proto nepochybil, když žádostem stěžovatele o přerušeni řízení nevyhověl.

[56] Žalovanému je však třeba v této souvislosti vytknout, že se k žádosti stěžovatele o přerušeni řízení vyjádřil pouze v odůvodnění rozhodnutí a nerozhodl o žádostech stěžovatele o prodloužení lhůty samostatným usnesením, či alespoň výrokem napadeného rozhodnutí. Jak totiž uvádí i odborná literatura, o přerušeni řízení se „*vydává usnesení, a to i v případě, kdy správní orgán neakceptuje požadavek žadatele týkající se jím požadované lhůty na přerušeni řízení, tím spíše by se mělo usnesení vydat tehdy, pokud by správní orgán na základě takové žádosti řízení vůbec nepřerušil.*“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 584). Toto pochybení žalovaného však Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedeným skutkovým okolnostem a tomu, že v posuzované věci byl skutečně dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, nepovažuje za natolik závažné, aby mělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[57] Ohledně požadavku stěžovatele na přerušeni řízení na dobu 60 dnů je závěr žalovaného, že stanovení doby přerušeni řízení je plně v kompetenci správního orgánu, správný. Správní orgán je pouze podle § 64 odst. 4 správního řádu povinen zohlednit návrh účastníka řízení. Nejvyšší správní soud zde opět poukazuje na závěry uvedené v odborné literatuře, s nimiž se plně ztotožňuje: „*správní řád nestanoví ani minimální ani maximální délku lhůty pro (možné) přerušeni řízení, záleží tedy na úvaze správního orgánu, jakou lhůtu v usnesení o přerušeni řízení stanoví. V případě, že se řízení přerušuje na základě požadavku účastníka řízení, tedy v případě odst. 2 a 3, přiblíží správní orgán při určování délky lhůty k návrhu účastníka řízení*“ (Vedral, J: *Správní řád – komentář*, 2. vyd., Bova Polygon, Praha, 2012, str. 585).

[58] Důvodnou Nejvyšší správní soud neshledal ani námitku stěžovatele, že výzva městského úřadu ze dne 2. 7. 2015, č. j. 56514/2015/OD/ZUBE, k doplnění žádostí stěžovatele byla nesrozumitelná. Ve výzvě je totiž uvedeno, že se týká žádostí stěžovatele číslo 1 – 200. Dále jsou v ní uvedena konkrétní čísla jednací řízení vedených městským úřadem o žádostech stěžovatele, jaké náležitosti žádosti stěžovatele postrádají, lhůta k doplnění žádostí a poučení o následcích nevyhovění výzvě v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu. Výzva je sice stručná, je z ní však jasně patrné, kterých případů se týká a které doklady měl stěžovatel předložit. Z výzvy je rovněž patrné, ke které žádosti stěžovatele patří číslo jednací správního orgánu, neboť čísla jednací správního orgánu jsou uvedena vzestupně od menších k větším, a je tedy zřejmé, že první číslo jednací správního orgánu se vztahuje k řízení vedenému o žádosti stěžovatele č. 1, druhé k žádosti č. 2, atd. V tomto ohledu je tedy třeba poopravit závěr krajského soudu, že žalobce nemohl jednotlivé výzvy identifikovat podle přidělených čísel jednacích. Tato čísla jednací tvoří součást čísla jednacího rozhodnutí městského úřadu, kterými byla posléze řízení o jednotlivých žádostech stěžovatele zastavena. Nejvyšší správní soud proto považuje výzvu za jednoznačnou,

pokračování

konkrétní a srozumitelnou. Správní orgán mohl sice vydat i 200 jednotlivých výzev, takovýto postup by však byl zbytečně nákladný, pracný, a tudíž neekonomický a neefektivní, neboť stěžovateli by byl sdělen stejný obsah nikoli jednou ale dvěstěkrát. Společnou výzvu pro více správních řízení postačovalo vydat také proto, že žádosti stěžovatele byly obsahově totožné (trpěly stejnými nedostatky). O tom, že výzva nebyla nesrozumitelná, dále svědčí také to, že stěžovatel v řízeních, na která sám poukazuje, některé žádosti o dokončení převodu vozidla dodatečně doplnil, když městskému úřadu doručil potřebné podklady. Ve věci sp. zn. 6 As 136/2013, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, se jednalo o skutkově odlišnou situaci, kdy správní orgán vyzval účastníka řízení k doplnění podkladů v situaci, kdy již od počátku řízení byla katastrální mapa s určitým zákresem ve správním spise založena, a žalovaný nevyšvětlil, proč správní orgány trvaly na jejím opětovném předložení. V posuzované věci proto není na místě aplikovat závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v tomto rozsudku.

[59] Argumentaci stěžovatele, že nebyl poučen o tom, jak má vyplnit žádost o zápis do registru silničních vozidel, jaké má mít náležitosti a nebyl poučen o tom, jakým způsobem má uhradit správní poplatek, považuje Nejvyšší správní soud za účelovou, a tudíž nedůvodnou. Z již zmíněného obsahu webových stránek www.hundert.cz je zřejmé, že stěžovatel má podrobný přehled a detailní znalosti o tom, jakým způsobem předmětné řízení probíhá, jaké úkony je třeba učinit v souvislosti s žádostí o zaregistrování vozidla a jaké poplatky jsou s těmito úkony spojeny.

[60] Stěžovatel dále namítá nepřiměřenost 5 denní lhůty poskytnuté mu městským úřadem k doplnění žádostí, a to s ohledem na počet podaných žádostí a na vytíženost pracovišť STK. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že pokud by stěžovatel skutečně disponoval 200 silničními vozy, které by se snažil zapsat do registru, a musel by je tedy všechny i přistavit k evidenční kontrole na STK, pak by tato lhůta byla patrně vskutku nepřiměřeně krátká, neboť stěžovatel by objektivně nebyl schopen vady svých žádostí odstranit. Tak tomu však prokazatelně nebylo, a proto je třeba tuto argumentaci stěžovatele vyhodnotit jako účelovou a nedůvodnou. Stejným způsobem uvážil i krajský soud, který ve svém rozsudku konstatoval, že pokud by žalobce předložil listiny uvedené ve výzvě, tj. bylo-li by zřejmé, jakého konkrétního silničního vozidla je žalobce vlastníkem, bylo by nutné posuzovat krátkost stanovené lhůty ve vztahu k dalším chybějícím náležitostem žádostí, ovšem vzhledem k tomu, že žalobce konkrétní silniční vozidlo neoznačil, nebylo vůbec možné ani posoudit, zda je dána nemožnost přistavit jej ve stanovené lhůtě k evidenční kontrole. Tyto úvahy krajského soudu považuje Nejvyšší správní soud za smysluplné, logické a správné. Krajský soud tedy hodnotil přiměřenost stanovené lhůty k doplnění žádostí komplexně, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti. Důvodná proto není ani námitka stěžovatele, že věrohodně doložil a osvědčil, že některé podklady k žádosti nemohl objektivně doložit během řízení před městským úřadem.

[61] K argumentaci stěžovatele, v níž uvádí, že účastník řízení by vždy měl mít možnost požádat o prodloužení poskytnuté lhůty, čímž brojí proti vyloučení možnosti prodloužení stanovené lhůty k doplnění žádosti v posuzované výzvě, Nejvyšší správní soud uvádí, že z § 45 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k odstranění nedostatků žádosti. Toto ustanovení, ani žádné jiné ustanovení správního řádu nebrání správnímu orgánu, aby žadateli lhůtu pro odstranění vad žádosti v případě potřeby prodloužil. To, zda správní orgán lhůtu k odstranění nedostatků žádosti prodlouží či nikoli, tedy záleží na úvaze správního orgánu. Postup městského úřadu, který v předmětné výzvě již předem vyloučil možnost prodloužit lhůtu k doplnění žádostí stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud za postup sice nestandardní, nicméně přiměřený nestandardnímu postupu stěžovatele. Městský

úřad tak ve své podstatě pouze stěžovatele předem uvědomil o tom, jakým způsobem by přistoupil k jeho případné žádosti o prodloužení lhůty k doplnění žádosti.

[62] S ohledem na výše uvedené, kdy je zřejmé, že stěžovateli nic nebránilo předložit spolu s žádostmi o registraci silničních vozidel potřebné podklady a byl řádně vyzván k odstranění nedostatků svých žádostí spočívajících v nepředložení potřebných dokladů, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že mu správní orgány nesprávným postupem fakticky neumožnily doložit potřebné podklady k žádostem.

III. b) Procesní postup při nevyhovění žádosti o zápis do registru silničních vozidel

[63] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom rozsudku ze dne 11. 2. 2016, č. j. 9 As 281/2015 - 57, č. 3379/2016 Sb. NSS, podle nějž provedení zápisu změn údajů v registru silničních vozidel o vlastníku vozidla neprobíhá ve správním řízení, jehož výsledkem by bylo správní rozhodnutí. Tímto rozsudkem byla zároveň deklarována nicotnost rozhodnutí správních orgánů, kterým byla nařízena obnova řízení ve věci provedení zápisu změn údajů v registru. Z tohoto rozsudku ovšem nelze dovozovat, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v nyní posuzované věci byla nicotná nebo nezákonná, pokud bylo o žádostech stěžovatele rozhodnuto.

[64] Zásadní odlišnost nyní posuzované věci od citovaného rozsudku č. j. 9 As 281/2015 - 57 spočívá v tom, že zde nebylo žádosti stěžovatele o zápis změn údajů v registru vyhověno. V takových případech je třeba z důvodu právní jistoty žadatele o zápis vydat rozhodnutí o žádosti. To je v souladu s odbornou literaturou: „*Poněkud specifickou podobu mají registrační úkony. Podobají se sice evidenčním úkonům, registrace však bývá hmotněprávním předpokladem nebo jedním z předpokladů jiné právní skutečnosti. O registraci se pravidelně vydává potvrzení (osvědčení), o jejím odmítnutí správní akt. V pozitivním právu může být někdy těžké odlišit registrační úkon od zjednodušené formy správního aktu.*“ (srov. Hendrych, D. a kol: Správní právo. Obecná část. 8. Vydání. Praha, C. H. Beck, 2012, str. 277). Jedná se o tradiční institut správního práva na našem území, jak vyplývá i z učebnic vydaných před více než stoletím: „*Osvědčení (Beurkundungen) tj. autoritativní potvrzení skutečností úřadu známých (...) Sem přináležejí zejména také potvrzení o trvání spolku zřízeného ve smyslu zákona spolkového z r. 1867, proti jehož ustavení v zákonné lhůtě nebyla podána záповед; dále živnostenské listy vystavené k legitimaci těch, kdo ohlásili provozování živností volných a řemeslných, jimiž se živnostenské oprávnění nikterak nepropůjčuje, nýbrž toliko osvědčuje nabytí práva živnostenského uskutečněné ohlášením.*“ (Pražák, J.: Rakouské právo správní, část první, Praha 1905, str. 109). (Zvýraznění v obou případech doplnil nyní Nejvyšší správní soud).

[65] Na stejných principech je založeno např. ohlašování živností volných i v současné době: podle § 47 odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), *splnil-li ohlašovatel všechny podmínky stanovené zákonem, provede živnostenský úřad zápis do živnostenského rejstříku do 5 pracovních dnů ode dne doručení ohlášení a vydá podnikateli výpis. Podle odst. 4 a 5 pak nemá-li ohlášení náležitosti podle § 45 a 46, vyžve živnostenský úřad ohlašovatele ve lhůtě podle odstavce 1 k odstranění závad. Ve výzvě stanoví přiměřenou lhůtu k jejich odstranění, nejméně však 15 dnů. Jsou-li k tomu závažné důvody, může živnostenský úřad na žádost podnikatele prodloužit lhůtu i opakovaně. Po dobu lhůty uvedené ve výzvě neběží lhůta pro provedení zápisu do živnostenského rejstříku a vydání výpisu. Odstraní-li ohlašovatel závad ve stanovené lhůtě nebo ve lhůtě prodloužené, považuje se ohlášení od počátku za bezvadné. Neodstraní-li ohlašovatel závad ve stanovené nebo prodloužené lhůtě, živnostenský úřad zahájí řízení a rozhodne o tom, že živnostenské oprávnění ohlášením nevzniklo (...).*

pokračování

[66] Ačkoli tedy lze spatřovat určitý deficit v zákonné úpravě, neboť zákon č. 56/2001 Sb. neobsahuje výslovnou úpravu týkající se toho, jak má správní orgán postupovat v případě, že žádost o zápis změn údajů v registru silničních vozidel neobsahuje předepsané náležitosti, popř. jí z jiných důvodů nelze vyhovět, v souladu s výše uvedenými zásadami registračních postupů je třeba dovodit, že správní orgán v takovém případě musí postupovat podle části druhé správního řádu a ve správním řízení o žádosti rozhodnout, resp. jako v tomto případě, pokud vady žádosti nebyly na výzvu odstraněny, podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti zastavit.

[67] Tomu odpovídá i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, která akceptovala, že v případě nevyhovění žádosti o zápis změn v registru silničních vozidel byla vydávána správními orgány rozhodnutí ve správním řízení. Poukázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2012 - 36, kterým byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni, který zrušil rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobce proti usnesení o zastavení správního řízení o jeho žádosti o zápis vozidla do registru silničních vozidel pro nedoplnění náležitostí žádosti (tedy ve zcela analogické situaci k nyní posuzované). Správní soudy přitom správním orgánům vyčetly toliko to, že nad rámec náležitostí vyžadovaných právními předpisy požadovaly po žalobci i doklad o zaplacení poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovlaků. Samotnému procesnímu postupu správních orgánů soudy nic nevytkly.

[68] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že je třeba odlišit případy, kdy správní orgán na žádost provede zápis změn do registru silničních vozidel a vydá o tom osvědčení, což představuje toliko úkon dle části čtvrté správního řádu, avšak rozhodnutí o tom nevydává, od případů, kdy z některých důvodů požadovaný zápis v registru provést nelze a správní orgán pak o žádosti vede správní řízení a rozhodne o ní.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[69] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[70] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu